ORDET FRITT.

Alla Svenska Canada-Tidningens prenumeranter äro välkomna att yttra sig i denna afdelning. Följande regler ha vi emellertid ansett oss nödsakade att uppställa: 1. Skrif endast på en sida af papperet och med bläck. 2. Skrif så tydligt, kortfattadt och på sak gående som möjligt. 3. Undvik hätska utfall mot sådna tänkande. 4. Anonyma uppsatser publiceras ej. — Red.

FRÅN DAYSVILLE, SASK.

Ärade red. af S. C. T.!

Jag får sända 50 cents för eder goda tidning, hvilken är den bästa tidning jag har haft här i Canada. Vi svenskar må nog försöka betala den, så att vi icke läser på kredit för länge. Det kan nog vara hårdt ibland.

Jag får äfven nämna något från denna plats. Vi äro många svenskar rundt här, och många norskar, så vi äro ett skandinaviskt settlement här. Jag kom till Canada 1906 från Dakota. Jag trifves bra här. Jag uppföder hästar och kor. Jag tycker bäst om det, ty vi ha flera tusen lass af hö rundt här, samt mycket med vatten.

Ja, i går hade vi vår stora fest, och vi hade det ganska roligt. Vi hade en mila race för bara män. Vi svenskar och norskar voro icke så goda, men ändå voro vi dumma nog att springa så tungan nästan slapa på marken, när vi kom fram. Men lika väl var det canadensarne, som tog det första priset, så vi får nog praktisera att springa till nästa pic-nick, som vi skall ha i Battleford den första juli, femtio mil norr om North Battleford.

Jag får nu sluta, och hoppas jag att dessa rader icke ser papperskorgen, ty det är mitt första bref. Så en kär hälsning till redaktionen och tidningens läsare från

Frank Carlson.

FRÅN PORT HAMMOND, B. C.

Red. af S. C. T.!

I olikhet med de flesta, tycker jag icke om afdelningen "Ordet fritt" i någon tidning. Väl ges där tillfälle att utbyta tankar, som mången uttrycker sig, men i många fall synes tankarna vara af sådan beskaffenhet, att jag tycker det vore bättre om hvar och en behölle sina tankar för sig själf. Af bref som förekommit i denna afdelning har jag sett att personer som aldrig sett hvarandra ha blifvit riktiga ovänner utan någon annan anledning, än att de ha utbytt tankar i fria ord afdelningen i någon tidning. Och det är inte bara den lägre klassen som råkar i lufven på hvarandra. Allt emellan får man se präster hugga ihop som värsta hamnbusar, bara för att de bytit tankar. Inte så länge sedan såg jag att en präst hotade med rättsligt åtal i anledning af tankeutbyte i tidningen. Skulle man inte kunna finna på att skrifva om saker och ting som vore till nytta och nöje att läsa för allmänheten, hellre än att skämma ut sig själf genom att försöka skämma ut någon annan. Skulle vi inte kunna enas om att berätta någon lustig tilldragelse ur vårt eget eller någon annans lif, eller något äfventyr af ett eller annat slag, eller berätta om erfarenheter som vi gjort, såsom vid sjukdoms- eller olycksfall och dylikt, hvarur vi vid förekommande behof kunde hämta goda och nyttiga råd. Apropå goda råd, så sägs det att de äro dyra. Och detta är nog sant, om man ska ta dem från läkare och advokater m. fl. Men man kan ofta få verkligt goda råd för fakt ingenting. Jag mins i Sverige en gubbe som sades veta råd för allting, och många voro de som gick till honom och fråga om råd, när intet annat hjälpte. Jag ska omtala några af de råd, som jag hörde den gubben hade gett, som kanske kunde bli nyttiga om äfven vi använda dem. En kvinna kom till honom och beklagade att hon hade sådan otur med pigor; hon fick bara slamsiga och oordentliga flickor, som gjorde mera skada än nytta. Den sista hon haft, var nog en bra flicka; hon arbetade från morgon till kväll och gjorde allting väl, men — hon stannade bara en månad. Gubben hörde på med uppmärksamhet och när hon hade slutat, frågade han: Hur mycket ger du som lön? Äh, ja, sade kvinnan, jag ger dem allt de äro värda, sådär en tio kronor i månaden. Försök med tjugufem, några månader, sade gubben. En annan kvinna beklagade att det var en skvallerkäring, som ställde till så mycket obehag med sitt skvaller, emedan hon sprang och berättade öfver allt hvad hon hörde om folk och frågade gubben hvad som var att göra med henne. Försök att tiga nästa gång hon kommer, sade gubben.

En bonde kom till samma gubbe och beklagade, att han hade så elaka grannar, så han visste sig ingen lefvande råd. Det var bara gräl och slagsmål och processer och snart tordes inte bonden gå ut utan sällskap. Han trodde, han skulle bli mördad af dem. Gubben hörde uppmärksamt på, medan bonden talade. Gjorde någon fråga emellanåt, men tycktes vilja vänta med något besked. Bonden väntade en stund och tycktes märka att gubben nog hade något öfverstyft råd att ge honom, och undrade hvad det skulle bli. Kanske han skulle hetsa sina hundar efter grannarnas barn eller lägga ut gift för deras kreatur eller — kanske något ändå värre. Han både bäfvade och gladdes åt att få höra gubbens råd. Men då gubben ändå inte syntes färdig med svaret, dristade han sig slutligen till att fråga: Nå, hvad tror ni det är bäst att göra med dem? — Låta dem vara i fred, sade gubben.

Ja, jag har härmed velat göra ett sorts förslag till ett nytt sätt att utbyta tankar och om förslaget upptas till behandling, hoppas jag vi få se någon som kan komma med några riktigt goda råd och upplysningar i ett eller annat ämne. En kan veta bästa sättet att salta gurkor, en annan hur att tämja oxar, en tredje kanske vet hur att förutsäga väderleken o. s. v. Så kan vi få utbyta tankar utan att någon blir sårad eller förtalad. Att diskutera saker och ting kan nog vara bra. Men jag har sett det har hållits på med diskussioner tills redaktionen har måst aflysa dem, utan att hvarken den ena eller andra parten ändrat sina åsikter det allra minsta. Det erinrar mig om en gång jag hörde på två farmare som diskuterade om hvilken som var den bästa slättermaskinen, Deering eller McCormick. Den ene påstod att Deering var den bästa och att McCormick dugde till ingenting. Den andra påstod tvärs emot. Som jag på den tiden inte kände till hvarken den ena eller den andra sorten, men gärna ville ha reda därpå, så frågade jag en tredje farmare som stod och lyssnade på de diskuterande, om han visste hvad som var skillnaden mellan de två sorterna. Jo, svarade han, hela skillnaden består däri att Knut har en Deering och Erik en McCormick.

Om dessa rader är värda att trycka i S. C. T. förstår redaktören bättre än jag.

Med all välmening.

Torvalder.

OM LUSITANIAS SÄNKANDE.

Forgan, Sask., d. 16 juni, 1915.

Herr redaktör!

Med anledning af de något besynnerliga idéer beträffande "Lusitania"-katastrofen, som synas vara rådande litet hvarstans här i Amerika, får jag be eder godhetsfullt offentliggöra följande artikel af kapten Ernst Liljedahl, som jag utklippt ur en af de senast anlända numren af "Aftonbladet" (Stockholm). Artikeln lyder:

"Amerika har åtagit sig att hjälpa England genom att bl. a. skaffa det ammunition. Däraf följer att Tyskland å sin sida måste förhindra en sådan tillförsel, och den uppgiften ingår i den väldiga cirkelblockad, som de tyska undervattensbåtarna slagit kring det brittiska öriket såsom svar på Englands blockad af Tysklands nordsjökust. Hvarje fartyg som till England för ammunition eller delar af kanoner m. m. måste den tyska sjömakten skjuta i sank, då ett införande till tysk hamn ej är möjligt. Motparten kommer då i frestelsen att som gisslan medtaga civila passagerare och söka dupera det neutrala rättsmedvetandet genom att i hemlighet lasta krigskontrabandet å en lyxångare, hvars eventuella torpederande lätt kan väcka en harm af etisk förtrytelse inom hela den okunniga neutrala världen. För att säkra lastens öfverbringande är det af vikt dels att få så många civila personer som möjligt med ombord, dels att få dem hopsamlade från helst flera neutrala länder. Tyskland insåg i god tid den kalkulerade planläggningen af ammunitionstransporten med Lusitania och varnade för att medföljа ångaren genom det mest officiella tillkännagifvande som stod till buds, nämligen den tyske ministern i Förenta Staterna. Tyskland har således handlat fullt öppet och hederligt.

Om exempelvis de 5,400 ammunitionslådorna hvardera innehöllo 1,000 patroner, så gör det 5,400,000 skott, hvilket med träffsannolikhet af tre procent betyder dödandet af 150,000 tyskar.

Detta oerhörda dödsantal var det alltså, om lådorna innehöllo ett dylikt patronantal, Lusitanias uppgift att möjliggöra.

England är i sin fulla rätt att skaffa sig ammunition, men det bör icke ske med rent barbariska metoder. I krig liksom fred är det förbjudet att låta passagerare åtföljа ammunitionstransporter, och då Tyskland hade kungjort torpederingen i förväg och måste genom densamma söka rädda ofantliga mängder af människolif, så visste England risken, och det är ofattligt, att det kunnat så känslolöst behandla om faran säkert omedvetna passagerare som det gjort."

Till dessa ord, som "Aftonbladet" med rätta kallar "tänkvärda", skall jag själf få be att i all korthet få framhålla följande synpunkter, som också äro af ett visst värde vid sakens bedömande:

1) England har i största möjliga utsträckning låtit beväpna sina handelsfartyg, samt t. o. m. utlofvat och utbetalt 500 p. st. belöning åt handelsfartyg, som sänkt tyska undervattensbåtar. Detta tilltag ställer naturligtvis praktiskt sedt hela engelska handelsflottan i militär-rättsligt hänseende i samma kategori som "frank-tirörerna" eller friskyttarne i landkriget.

2) En af Englands allra främsta sjömilitära fackmän, amiral Sir Percy Scott, numera pensionerad, framhöll i en diskussion, publicerad i "The Times" kort före krigets utbrott, angående det relativa värdet af undervattensbåtar och "dreadnoughts", att i händelse af krig en fiendemakt till England vore fullkomligt berättigad att genom undervattensbåtar förstöra alla engelska handelsfartyg, och att äfven neutrala stater kunde icke rimligtvis opponera sig i händelse af förlust af neutralt lif eller egendom, för så vidt sådan fiendemakt i tid underrättade neutrala regeringar om tidpunkten för ett sådant undervattenskrigs början.

3) Detta oaktadt och trots England redan från krigets början sänkte eller tog alla tyska handelsfartyg, som det kunde komma åt, påbörjade Tyskland sitt undervattenskrig först sedan England, i öppen strid mot Haagkonventionens bestämmelser, börjat att kapa alla skepp med lifsmedel för den civila befolkningen i Tyskland.

4) Detta något originella exempel på "British fair play" praktiserades också synnerligen hänsynslöst mot boerfolkets kvinnor och barn. Ja, man gick så långt, att t. o. m. i de delar af de båda republikerna, som redan voro under engelsk ockupation, man utan miskund förstörde alla lifsmedel. Om t. ex. det endast fanns en half säck mjöl på en farm, som uteslutande hyste kvinnor och barn, så kastades detta på backen att skingras med flygsanden för himlens vindar. Då så nöden blef stor, och boerna ändock icke ville gifva sig, tog man kvinnor och barn tillfånga, sammanpackade dem i otjänliga och hälsofarliga fångläger, i hvilka på ungefär ett års tid utaf ungefär 90,000 "fångna" kvinnor och barn icke mindre än 16,000 afledo af febrar och vanskötsel. (Se Parliamentary Blue Book).

Boerna voro naturligtvis för svaga att utkräfva repressalier och hvarken Teddy Roosevelt, som på den tiden var president af Förenta Staterna, eller den stora republikens oräkneliga quasi-professorer hade då samma högt kultiverade humanitära samvete som nu, hvadan de stackars boerna fingo rikligt tillfälle att pröfva på "British fair play."

Förhållandet borde emellertid vara nog så "tänkvärdt" för dem, som i dag ropa "mord, mord", då tyskarne sänka en brittisk ammunitionskista, medan man ingenting säger, då britterna kapa en spannmålslast, afsedd för Tysklands kvinnor och barn.

Högaktningsfullt,

Rudolf Einhardt.

P. S.—Jag framhåller detta uteslutande i sanningens och svenskt "ärligt spels" intresse.

Den välkände Stockholmsläkaren dr. Ivan Bratt har i Dagens Nyheter gifvit två utförliga svar på kapten Liljedahls infama beskyllningar mot England och Amerika. Vi anse det vara på sin plats, att äfven svaret på kapten Liljedahls insolenta artikel kommer till allmänhetens kännedom, hvarför vi härnedan citera ett stycke ur dr. Bratts svar. Tyvärr är vårt utrymme alltför begränsadt för att införa hela svaret. Så säger dr Bratt:

"Orimliga och från många synpunkter fördömliga synas mig emellertid edra beskyllningar mot England och Amerika vara. För att med större säkerhet kunna erhålla en ammunitionslast skulle det förra landet, och, förmodar jag, för att erhålla den ekonomiska valutan för lasten skulle det senare landet ha lockat kvinnor och barn som gisslan med fartyget. Och detta skulle gjorts i den lömskaste afsikt och fullt medvetet! Sannerligen om förut i Sverige mot något af de krigförande landen en så infam beskyllning presterats!

Innan en sådan beskyllning får tänkas, i hvarje fall långt innan den får offentligen uttalas, måste ju dock en hel serie af omständigheter bevisas eller göras sannolika. Det minimum i bevisväg som man har rätt att fordra vore väl ett konstaterande af någon svårighet för England att på grund af U-båtarnas verksamhet öfverföra ammunition å lastångare. Ha hittills dylika laster, som veterligen i enorm utsträckning öfverskeppats, blifvit sänkta? Har det konstaterats någon tendens att för detta ändamål ej använda lastbåtar, utan passagerarbåtar och därmed minska lastens risk o. s. v., o. s. v.?

Om jag sålunda omöjligen kan godtaga edra skäl till ursäkt för tyskarnas torpedering af Lusitania, vill jag dock med tillfredsställelse konstatera att ni vid besvarandet af min tredje fråga erkänner det vara "ett afskyvärdt brott" att "blott på en misstanke torpedera en ångare, insatt i reguljär trafik". Såvidt jag kan finna, har ni härmed erkänt åtminstone Tysklands brottsliga afsikt. Ty i den officiella proklamation som före den 18 februari af Tyskland utfärdades förklarades att torpedering skulle ske af engelska fartyg utan att ens misstanke om förande af krigskontraband angafs såsom nödig förutsättning. Och i den senare varningen förklarades passagerare som medföljа engelska fartyg (alltså äfven passagerarångare i reguljär trafik) utsätta sig för risken att det fartyg de medföljde skulle bli torpederat. Icke ett ord nämndes härvid om att skälet härför vore nödvändigheten att hindra öfverförandet af krigskontraband. Enligt hvad det vill synas, ha dylika "afskyvärda brott" begåtts jämväl mot de fartyg som på Lusitanias nödsignaler skyndat till de drunknandes hjälp.

Mycket vore att tillägga om hvad ni anför rörande Englands "rättsvidriga uthungringskrig" och Tysklands submarina krigföring. I den amerikanska noten ges ett koncist uttryck åt en uppfattning härom som står i bestämd strid mot eder, men som dock, därom är jag ganska viss, delas af många i detta land, ehuru de icke äro nog hårdade att vilja utsätta sig för de obehag som ett försvar af engelska synpunkter i detta krig medför." — **Red.**

SLUTUPPGÖRELSE

med herrar P. Strömberg, Ejnar Lindblad och Gus. Person.

Jag har med intresse tagit del af dessa värda herrars inlägg i frågan pastor A. G. Olson.

Hvad först Eder herr Strömgren vidkommer, så är ni ute ifrån spelet, efter den ursäkt ni framställt i tidningen. Jag har alltid haft en god uppfattning om eder och gläder det mig, att i eder se en verklig kristen. Var förvissad därom, att mitt personliga goda förhållande till eder icke kommer att störas af detta, lilla, störande intermezzo. Jag skall fortsättningsvis blifva till eder en uppriktig vän och önskar eder lycka och framgång. Som ni själf säger, har jag i själfva verket anledning att tacka eder, då ni gjorde det möjligt för mig att vända mig mot dem, som äro de verkliga anklagarna. Var vänlig ursäkta mig, om jag i mitt skrifsätt mot eder mähända låt förleda mig till en för skarp ton.

Nu, herr Lindblad, önskar jag en uppgörelse också med eder, och det skall icke blifva "prat" utan en uppgörelse, grundad på det bevismaterial, som faktiskt föreligger. Detta bevismaterial — det enda som finnes — är våra egna erkännanden — offentligt och enskildt. Vid tillfället i fråga funnos inga andra personer närvarande än mrs Gus. Person och hennes fader, och deras förhållande till saken är sådant, att de kunna väntas hafva nytta eller skada af sina uttalanden — och äger detsamma enligt europeisk, särskildt finsk och svensk rättegångsordning intet bevisvärde.

Innan jag granskar bevismaterialet låt mig fixera själfva tvistefrågan. Jag opponerade mig mot mr P. Strömgren, emedan enligt hans bref jag skulle varit medskyldig till de anklagelser, hvilka "en frågande" i S.-C. T. riktat mot pastor A. G. Olson, anklagelser, hvilka enligt opinionen, särskildt i Stockholm, ansågos synnerligen grofva och ohemula. Anklagelserna, efter hvarje sund persons omdöme, innefattade beskyllning för svek, falskhet och hyckleri i utöfning af själavård. Anklagelsen mot mig innebar sålunda, att jag, i egenskap af församlingsföreståndare i Stockholm, skulle önskat nedsvärta offentligen en annan församlingsföreståndare på samma ort — uppenbarligen i afsigt att skada honom som enskild och offentlig person.

Jag är öfvertygad, att hvarje person med omdömesförmåga nödgas erkänna riktigheten af denna argumentering. Att signaturen kallade sig "en frågande" förändrar icke saken, ty såsom äfven hvarje person, som läst herr Lindblads inlägg nödgas erkänna, innehöll den ej fråga, utan en massa med smädelser; bland annat kallades pastor Olson "halfkristen", ett begrepp, som visserligen icke existerar, men som i talspråket allmänt anses kränkande. Härefter öfvergår jag till bevismaterialet — främst mina egna erkännanden.

Enligt hvad jag tidigare sagt, besökte jag vid årsskiftet någon dag som jag icke kan erinra mig (vid besöket den 19 januari, några dagar före min afresa var denna sak ej på tal) mr Lindblad i hans hem hos mr och mrs Gus. Person och sedan mrs Person upplyst mig och herr Lindblad, att pastor Olson mottagit det mångomtuggade understödet, utspann sig ett samtal, resulterande i meningen, att, därest uppgiften var riktig, borde en förfrågan göras hos pastor Olson, om han ej i betraktande af familjen Gustafsons nöd hällre ville afstå understödet åt denna familj. Jag erkänner gärna, att jag var inne för en sådan förfrågan, men lika kategoriskt bestrider jag, att jag gifvit herr Lindblad något uppdrag; mitt intresse var endast, att familjen Gustafson, som tillhörde min dåvarande församling, skulle blifva hjälpt. En sådan förfrågan — naturligtvis i höflig form — kan jag ej förmoda skulle varit af kränkande beskaffenhet för pastor Olson — synnerligast som det, enligt min mening, ej influerade å bedömandet af pastor Olson som person, huruvida han mottagit understödet eller icke. Härefter öfvergår jag till herr Lindblads erkännanden.

Först och främst har herr Lindblad erkänt, att han skrifvit inlägget och därigenom gjort sig ansvarig för dess innehållande smädelser. Vidare har herr Lindblad i det bref, som jag publicerat i denna tidning åtagit sig personligt ansvar och bevisskyldighet beträffande innehållet i skrifvelsen. Sedan han frågat mig, om jag sett pastor Olsons "lögnaktiga svar" (i hvilket afseende var svaret "lögnaktigt"?) säger han nämligen, att han skall "bevisa" hvad han sagt så snart han fått councilmötets protokoll". Detta åsyftar naturligtvis bevis för alla de grofva beskyllningar, hvilka herr Lindblad riktat mot pastor Olson. Han säger ingenting i detta bref, att han väntade någon medansvarighet af mig; nej, själf ville han då stå för allt — ehuru hans mening nu ändrats.

Såsom ytterligare bevis mot herr Lindblad vill jag taga hans eget "genmäle". Första och främst antecknar jag från detta äktstycke hans samstämmighet med mig beträffande själfva "samtalet" — såsom han kallar — med rätta — händelsen i Gus. Persons hem. Han säger "att mr Carstein beklagade mycket E. Gustafsons ställning och detta ledde samtalet in på A. G. Olson-frågan. Alldeles riktigt, herr Lindblad. Efter upplysningen af mrs. Person, som ju låg till grund för att denna fråga uppkom, var det endast familjen Gustafsons intressen, hvilka väckte mitt intresse. Jag erkänner i detta samband med nöje, i likhet med herr Lindblad, att ingen vid tillfället (ej häller mrs Person) talade ett ondt ord om pastor Olson; det var endast fråga om familjen Gustafson.

Från detta "genmäle" antecknar jag slutligen herr Lindblads egen karaktäristik af sitt inlägg. Han kallar detsamma "förbannelser" — Edra egna ord, herr Lindblad — och karaktäristiken kunde ej blifvit mera logiskt, träffande och sakenligt gjord.

Sedan jag öfvergått det tillgängliga bevismaterialet (prat utom detsamma höfves ej man med förnuft) drager jag de enda slutsatser, som kunna dragas.

Om ni tror, herr Lindblad, "att en annan person understöder en fråga af eder, hvarför utbyter ni den mot "förbannelser"? Och vidare, herr Lindblad, om ni föredrager att utbyta frågan mot dessa "förbannelser" samt förklarar eder själf vilja "bevisa" dem — hvarför vill ni senare afvälta beviset och ansvaret på en person, som aldrig uppdrafit åt eder "förbanna", ej ens vet, att ni har en sådan afsikt?

Stå för edra anklagelser som en man och bevisa dem — bäst ni gitter. Har ni något vidare att anföra så framkom med bevis; har ni ej bevis, så tig — och skäms, men prata ej i vädret. Jag har aldrig "förbannat" pastor Olson, ej häller uppdragit någon annan att förbanna honom.

Med eder, herr Gus. Person, har jag mycket litet otaldt. Jag har alltid ansett eder för en ovanligt upplyst man och de få gånger, som jag besökt edert hem, har jag alltid blifvit väl bemött. Mot mrs. Person har jag ej häller något att anföra. Jag åberopade endast ett uttalande af henne, hvilket ej torde anses kränkande vare sig mot eder eller henne.

Jag uppskattar den fina takten å eder sida, att uppträda som hennes målsman; "de tu äro ju ett kött". Intressant var det ju äfven, att få höra sanningen i själfva frågan om understödet. Men jag fastslår som ett bergfast axiom, att den utredning, ni förebringat, ej det minsta verkar på den sak, som nu är före, eller anklagelserna af herr Lindblad mot pastor Olson. Denne må hafva mottagit eller icke mottagit understödet i fråga; på bedömandet af pastor Olson som själasörjare eller enskild person verkar sakförhållandet ej ett spår och det står sålunda fortsättningsvis fritt för herr Lindblad att bevisa sina anklagelser mot pastor Olson — om han så finner "godt".

Ni talar om "afundsjuka i prästämbetet". Jag ber eder rör icke i saker, som ni ej har någon kännedom om, och hvilka ej inverka på frågan nu. Lika litet beröra mina uttalanden i "Svenska Amerikanaren" denna sak.

Är ni "fjärrskådare" herr Person? Ni var icke närvarande och likafullt talar ni om "att jag är långt ifrån sanningen", då jag gifver en relation om förloppet. En gammal bevisregel i Sveriges lag stadgar "att vittnen skola berätta om hvad de själfva sett eller hört, ej hvad de af andra hört". Detta kan blifva en lärdom för eder. Eder hustru och svärfader — de enda närvarande personerna — äro, som jag sagt, enligt svensk och finsk lag icke vittnesgilla.

Härmed anser jag saken utredd och ämnar ej svara vidare — så framt icke herr Lindblad företer något verkligt bevis, som påkallar mitt uttalande.

E. J. Carstein.

Nordbor i Förenta Staterna.

Guldbröllop har i dagarne firats af mr och mrs Christopher Boreson i Mitchell, S. D.

Af barnförlamning afled nyligen George A. Johnson, en 7-årig son till mr och mrs Adolf Johnson, 63 Winslow ave., West Somerville.

På fri fot befinner sig ännu Ada Swansons i Omaha, Nebr., mördare. Efterspaningar fortgå och understödjas kraftigt af stadens svenska befolkning.

Svenska nationaldansareklubben i San Francisco erhöll bronsmedalj för sina väl utförda danser på den stora täflan mellan alla nationer som nyligen hölls på utställningen.

Frikyrkan har hållit årskonferens i Turlock, Cal. Den hölls i pastor C. E. Cedars församling därstädes. 75 predikanter och delegater hade infunnit sig. Vid val af styrelse blef pastor Aug. Modig vald till ordförande.

Missionsförbundets årsmöte har detta år hållits i Turlock, Cal., och ej mindre än 139 ombud voro närvarande. Val af styrelse utföll så att E. G. Hjerpe blef ordf., E. Aug. Skogsbergh, vice-ordf., D. Marcelius, sekr. och F. M. Johnson, vice-sekr.

Lofvande upptäckt. Dr Arthur W. Strandberg från Minneapolis, Minn., anlände nyligen till Warren, Pa., för att söka få oljeintressenter att bilda ett bolag. Han lär nämligen ha upptäckt en metod, hvarigenom råolja af gröfsta slag kan fås att fullständigt förbrinna.

Svenska ålderdomshemmet, beläget på hörnet af Lincoln st. och Lowry ave. N. E., Minneapolis, Minn., invigdes för några dagar sedan under stora högtidligheter. Intresserade till ett antal af flera hundra hade begifvit sig ut till hemmet för att närvara vid högtidsstunden.

Invalda banktjänstemän. Sedan man sålt aktierna i den nya banken i Stanhope, Iowa, hölls nyligen ett möte, hvarvid direktörer och andra tjänstemän invaldes. Bland de valda direktörerna märkas följande svenska namn: A. F. Swanson, Alfred Erickson och Nils Peterson.

Storslagen uppfinning. Svensken John Hanson i San Francisco har uppfunnit ett periskop, som gör det möjligt för maskinisten på ett ångfartyg eller motorbåt att vara både utkik och rorgängare samtidigt som han sköter maskinen under däcket. Periskopet utgör samtidigt ventilator.

Nya krafter vid Minnesota universitet. Bland de nya lärare, som anställts vid statsuniversitetet, är dr Joseph Peterson, professor i psykologi vid Utah universitet, till "Professional lecturer" i psykologi, och Elmer Lund, lärare vid Pennsylvania universitet, till assisterande professor i zoologi.

Bland trettiotvå läkare och sjuttiofem sjuksköterskor, hvilka inom kort komma att tjänstgöra vid engelska fälthospital, märkes G. Davidson från Corey Hill hospital, Brookline, Mass., Inga M. Johnson, Brigham hospital, samt Charlotte Moodie från Charlesgate West, Back Bay. Afresan skedde från New York den 22 ds.

En marathonsegrare. I dagtidningarne News-Times nyligen anordnade marathonlopp i Denver, Colo., lyckades svensken Ted Johnson från Salt Lake City inkomma som första man bland öfver trettio täflande. Hans tid för afståndet, tio och en half mil, var 1 timme, 5 min. och 5 sekunder. Äfven i fjol inkom Johnson som förste man i denna årliga täflan.

Utnämning. Borgmästare Thompson utnämnde nyligen vår landsman byggmästaren Charles Boström till bygnadskommissarie i Chicago. Hans företrädare var som bekant äfven en landsman, nämligen entreprenören Henry Ericsson. Den befattning, hvartill Boström utnämnts, är en af stadens mest ansvarsfulla och betalande sysslor.

Poetiska svenskar. Vid årets början tillkännagaf landtbruksafdelningen vid Minnesota universitet att den ämnade bortgifva $25 i priser för de bästa "Minnesota Farmers Club" sånger, som insändas till universitetet före den 1 maj. Omkring 40 sånger voro insända för täflingen. De som erofrade priserna voro mrs James M. Atcherson, Mapleton, Minn., första pris, mrs J. R. Jacobson från Windom, Ethel Engström från Elk River, Emil C. Lundquist från Svea och Chas. A. Dunell från Jenkins.

Genom att intaga gift ändade Dora Peterson i 4715 Indiana ave., Chicago, härom dagen sitt lif. Vid en senare i rummet anställd undersökning påträffades trenne bref, som den lefnadströtta skrifvit. De voro adresserade till hennes moder, syster och broder och gåfvo vid handen att sjuklighet utgjort den egentliga anledningen till den dystra handlingen. Några dagar senare påträffades dock ännu ett bref, och af innehållet i detta ville det synas som om kvinnan sökt döden till följd af olycklig kärlek.

Hemska mordtragedier. För några dagar sedan väckte det förvåning i Bradford, Pa., att en femårig dotter till makarna Frank Erickson befann sig i nattdräkt utanför sitt hem i 352 Congress st. Ett par grannkvinnor begåfvo sig in i huset, där en förfärlig syn mötte dem. På golfvet till trappan, som ledde till öfre våningen, låg mrs Ida Erickson död med bruten hals. Hon hade tydligen varit död sedan tidigt på morgonen. Allt tydde på att en brottning försiggått i köket, och blodfläckar syntes på flera ställen i rummet, där en blodfläckad skoborste låg på golfvet. En 2-årig flicka låg och sof i en säng, och femåringen kunde ej ge några upplysningar om tragedien. Polis eftersändes, och då en närmare undersökning företogs fann man Ericksons lik i en sängkammare i andra våningen. Han hade hängt sig i en sängpost och sakta kväfts till döds. — En hemsk kärlekstragedi utspelades nyligen i Central Park, New York, midtför 66th st. En polis hörde i dagbräckningen tre på hvarandra följande skott, och då han skyndade dit, hvarifrån skotten kommo, fann han där under ett stort träd i parken en flicka ligga på ryggen med hjärtat genomborradt af två kulor. Bredvid henne låg en ung man med ett skott i tinningen. Han lefde ännu, men dog efter en timmas förlopp, utan att ha återfått medvetandet. Vid företagen undersökning befanns det, att den döda flickan var 22-åriga musikläraринnan Anna Malmquist, som bodde hos sin mor i 532 Carlton ave., Brooklyn. Den unge man som aflossat de dödande skotten var Frederick Hussenius, hvilken påstods vara son till en svensk friherre. Han hade någon tid hyrt rum i '15 Second ave. och varit anställd som bokhållare hos New York Edisonbolaget. Hans bekantskap med Anna Malmquist hade setts med oblida ögon af dennas släkt, och Hussenius hade på senare tiden varit förbjuden att besöka Anna i hennes hem. Polisen fann i den dödes rockfickor tre bref, som kasta ljus öfver den hemska händelsen. Af dessa bref kommer man till den slutsatsen att de unga beslutit dö tillsamman.

Kanske ni svälter, utan att veta det. Naturligtvis äter ni edra tre mål om dagen och tillfredsställer magens kraf, men det oaktat kan ni svälta. All er näring kommer icke från magen. Det är blodet som närer lifsorganen. Om blodet är trögt och icke fullgör sitt åliggande blir krafttillförseln afstängd från lifsorganen. Dr. Peters Kuriko renar blodet — ger kroppen nytt lif. Den är sammansatt af rötter och örter. Man kan erhålla den genom lokalagenter. Apotekare få icke köpa den. Skrif till Dr. Peter Fahrney & Sons Co., 19—25 So. Hoyne Ave., Chicago, Ill.

Härmed fästes våra läsares uppmärksamhet på, att Dr. Peters Kuriko numera levereras i Canada fri från alla tullomkostnader. Detta betyder en stor inbesparing i kostnaden.

D. GEORGE

Diskar, skåp, stolar och alla slags kontors- och hemmöbler repareras. Förändringar i mellanväggar i kontor eller hem utföras. — Möbler packas för skeppning.
Tel. Sher. 2733

Möbler repareras, sättas rotting i och uppstoppas. Fransk polering och "hardwood finishing". 369 Sherbrooke St. Winnipeg.

Köp tändstickor som ni skulle köpa andra hushållssaker — med ett öga för full valuta.

Då ni köper **EDDY'S** tändstickor, erhåller ni en generöst **fylld ask med säkert ljus.**

Efterfråga

EDDY'S "SILENT PARLOR"

Tändstickor.

Hur kommer det sig

att så många sjukdomar, hvilka kommit de mest berömda läkares skicklighet på skam gifvit vika för inverkan af ett så enkelt husbotemedel som

DR. PETER'S

KURIKO

Jo, emedan det går rakt till roten af det onda, orenheten i blodet. Det beredes af helsogivande rötter och örter och har varit i bruk i mer än hundrade år—en tillräckligt lång tidrymd att grundligt profva dess förtjenster.

I olikhet med andra mediciner kan den icke erhållas å apoteken, utan tillhandahålles allmänheten direkt af de ende tillverkarne ochegarne

DR. PETER FAHRNEY & SONS CO.,
19–25 So. Hoyne Ave., CHICAGO, ILL.

Vårа läsares uppmärksamhet hänledes på, att Dr. Peters Kuriko, det ofvannämnda läkemedlet, nu levereras alldeles tullfritt i Canada. Detta betyder en stor inbesparing.

ALBERTA.

FRITT LAND FÖR SETTLAREN.

Utmärkta tillfällen för hemsökaren.

EN KALLELSE FÖR MÄN.

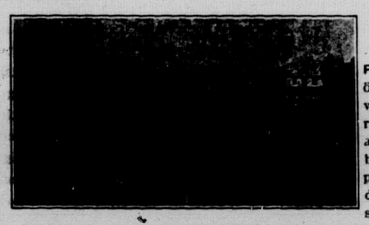

Provinsen Alberta önskar män att taga värfning i landtbruksrekryternas armé för att uppodla jorden. Den behöfver män att öka produktionen af dess födoämnen för att föda soldaterna vid fronten och sådana, som äro i behof hemma; män, som icke äro rädda att arbeta och finansiellt i stånd att väl bruka de många acres, som vänta på utveckling i vår stora provins. Då våra soldater kallas att kämpa hemma eller utomlands, måste de födas, och deras föda måste komma från jorden.

CHARLES S. HOTCHKISS,
Chief Publicity Commissioner
DEPARTMENT OF AGRICULTURE,
EDMONTON, ALBERTA.

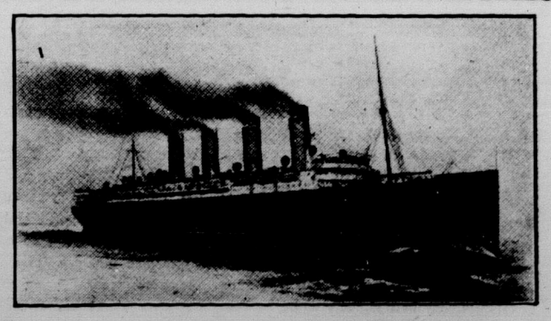

GARANTI.

Alla pänningförsändelser genom oss garanteras förutom af oss själfva af

INTERNATIONAL MERCANTILE MARINE CO.,

en af världens mäst välkända och solida pänninginstitutioner. Pängar sändas öfver allt och till hvilken som hälst plats i Skandinavien. — Försök oss nästa gång ni sänder pängar hem. — Gör alla postorder eller "accepted checks" betalbara till P. M. Dahl.

Vi sälja äfven biljetter till och från Sverige, Norge och Danmark med alla linjer. För frågningar besvaras genast.

Skrif genast till

P. M. Dahl Steamship Agency

325 LOGAN AVENUE, WINNIPEG, MAN.

TEL. GARRY 3174.